

[Rytter.]

misk interesseret og interesseret af mange andre Grunde i at skjule, at hun har haft Samleje med andre. Men bør man give Lovene en saadan Affattelse, at Kvinderne bliver stillet over for en saadan Fristelse?

Jeg ved godt, at man fra Kvindernes Side er gaaet ind for disse Lovforslag, men dertil maa jeg sige, at for det første er det endnu ikke sket i Form af en formel Vedtagelse, og dernæst tror jeg, det skyldes, at Kvinderne har overset, at disse Love i stor Udstrækning vil komme til at gaa ud over dem selv. Der bliver Pligt til at opgive Barnefader. Det synes jeg alligevel, Kvinderne maa sætte sig imod. Endvidere synes jeg, de maa protestere imod nogle af de andre Regler, jeg her har nævnt, og derfor kan jeg ikke rigtig forstaa den Tilslutning, Forslagene har faaet inden for Kvindeorganisationerne.

Jeg har set nogle af de Spørgsmaal, der var sendt rundt, men efter disse Spørgsmaal at dømme synes jeg, at man ikke har spurgt rigtig til Bunds. Man nøjes f. Eks. med at opstille det Spørgsmaal: Skal det uægte Barn have Arveret? Ja, men saadan kan man da ikke stille det Spørgsmaal, blot at besvare med ja eller nej. Man maa dog gøre opmærksom paa, at der foreligger de og de forskellige Forhold, og saa spørge: Hvad siger I saa? Vil I have, at Barnet skal have Arveret i alle disse Tilfælde? Men det har man ikke gjort.

Lovens Bestemmelser vil altsaa komme til at spille ind baade med Hensyn til Alimentationssager og til Skiftesager, og de vil let medføre, at det bliver nødvendigt at oprette mange Testamenter. Og Kvinden bliver langt mere end nu interesseret i at lyve.

Men endelig kunde jeg ogsaa ønske, at Sagen gøres til Genstand for en Undersøgelse i en Kommission af den Grund, at saa vidt jeg har kunnet se — men det ved den højtærede Justitsminister bedre —, er overhovedet ikke det Spørgsmaal undersøgt, hvordan disse Love kommer til at forholde sig til alle de Testamenter og testamentariske Bestemmelser, der er oprettet, hvoraf der jo findes et Utal i Overformynderiet.

Lad os tage et Eksempel, som er meget almindeligt. En Mand har for lang Tid siden indsat nogle Penge i Overformynderiet for sin Broder. Saa staar der i Testamentet, at efter Broderens Død skal de tilfalde hans ægtefødte Børn, og hvis saadanne ikke findes, skal de tilfalde de og de Mennesker. Hvordan skal man stille sig i det Tilfælde? De uægte

Børn skal jo som Følge af en Programudtalelse i Loven i alle Relationer stilles som Ægtebørn, medmindre noget taler for det modsatte, eller det udtrykkeligt er aftalt. Skal det ogsaa gælde her? Skal Formuen gaa i Arv fra den afdødes Broder til hans uægte Barn, fordi dette skal stilles som hans ægtefødte Barn? Jeg tror, de fleste vil svare: Nej, det skal den ikke, for Lovgivningsmagten kan gøre saa meget den vil, men ægtefødt kan man ikke sige det er. Men hvad saa i det Tilfælde, hvor der staar i et Testamente, at Formuen skal tilfalde hans Livsarvinger — og det er rent tilfældigt, om man bruger det Udtryk, at Formuen skal tilfalde hans Livsarvinger eller hans Ægtebørn. Hvis man har brugt Ordet Livsarvinger, mener jeg, at Formuen utvivlsomt gaar over til disse Børn, og her opstaar da det uhyre vanskelige Problem at afgøre Forholdet mellem disse privat oprettede Dokumenter og Loven, som indfører andre Synspunkter end dem, man har været vant til. Ogsaa det synes jeg burde undersøges, saa at Domstolene ved, hvad de har at gaa efter.

Jeg har nu rettet denne Henstilling til Justitsministeren om at lade Spørgsmaalet om de reale Grunde undersøge. Jeg har begrundet min Henstilling med Ønsket om at faa et godt Grundlag for Lovgivningsmagten og med, at Meningen med Lovgivningen er at skabe saa stor Lykke som muligt for saa mange som muligt; og samtidig gøre saa lidt Skade som muligt; desuden med, at hele Administrationsapparatet vil blive meget betyngt ved denne Ordning, og endelig med, at der er visse Spørgsmaal, som ikke er rigtig løst derved. Jeg vilde ønske, at den højtærede Justitsminister kunde gaa ind paa disse Tanker. Det, der for mig er magtpaaliggende, er, at vi bliver nogenlunde enige, og jeg kan forsikre Justitsministeren, at der skal ikke fra min Side — og fra mit Partis Side, tror jeg at kunne sige — blive Tale om noget som helst, der ligner politiske Anskuelser. Det gælder her om at faa en god familieretlig Ordning, en Lovgivning, som de tre Justitsministre, der tilfældigvis er her til Stede, jo har bestræbt sig for at faa enstemmigt vedtaget i Rigsdagen.

Til Slut skal jeg sige et Par Ord om det Tilfælde, den højtærede Justitsminister ogsaa omtalte, nemlig at der er flere Barnefædre. Ellers tror jeg, Justitsministeren maa indrømme, at jeg har holdt mig langt borte fra Teori og fra Begrebsdannelse, jeg har kun talt om de reale Grunde. Jeg kunde dog her have Lyst til at gøre en Bemærk-